

Godora története II.

TÖRTÉNELEM

Godora katasztrófája és lábadozása (P. e. VII.-V. század)

A roppant vízfal – II. Tiomus utolsó sóhajának ösmágia sokszorozta visszhangja – bosszúálló démonként száguldott végig Erion öblén. Szikláig csupaszította az erdős szigeteket, kincseivel és titkaival együtt mosta el az Ötszarvú Várat¹, épületkövek és tört gerincű hajók záporával vert végig a rakparton, majd ítéletnap dübörgéssel zúdult tovább keletnek az épületek rengetegén át.

Bosszúvágya nem ismert határt: a szent helyek falain kívül csak egyes oltalomjelek és bűvigék tudták hosszabb-rövidebb időre félen tartani. A lakosság szerencséjére a merimai dombok már, külső falak még nem akadályozták szétterülését. Ha a zsarnoknak elég ideje marad nagyra törő tervei megvalósítására, a város a Vörösréz órájának végére milliók temetőjévé, az Elveszett Lelkek tavának emberkéz alkotta másává változott volna.

¹A hagyomány szerint az erőből csak két romlaktan lélek – egy növendékként befogott vaynak és egy vörös hajú rabszolgalány – találta meg a kiutat. Innen ered a Tarranok Anyjának számos változatban ismert mítosza.

Az áradat így sem kímélte, de továbbállt, mire a mágikus gátak elenyésztek; napközépre országrésznyi területet borított el az Artadros és az Iyedal közén.

A pangó vizeket szürkületkor ismét mozgásba hozta a vörös dagály. Mire a kék is tetőzött², a beltenger elérte kiterjedése maximumát, a Godora sebzett szívére boruló éjben pedig kánonként morajlottak a gyötrelem, a kétségbeesés és a gyász szólamai.

Ennél iszonytatóbb csak Erion sötétje és mozdulatlansága volt. A városé, mely sosem aludt, és puszta létevel tanította az egymást követő nemzedékeket a kyr ősök és a kyr istenek tiszteletére – egészen mostanáig.

A túlélőket az Ötszarvú Vár hült helye döbbsentette rá, hogy a zsarnok nincs többé. A felismerést nem követte megkönnyebbülés. II. Tiomus a kezdetek óta a sajátjának tekintette a várost, utóbb törvényben deklaráltan is eggyé vált vele. A közvélekedés szerint megháborodott, de akik ismerték, tudták, hogy bármire képes – és tartottak tőle, hogy a múlt emlékeivel együtt a jövő reménységét is sikerült magával rántania a pusztulásba.

²A „godorai beltenger” legnagyobb kiterjedését az északnyugati Hasmur falán krétajel, a délkeleti karavánút mellett földbe szúrt vándorbot, az úgynevezett ordani vízmérce jelzi.

Erion későbbi főbírája, a rendteremtés éveiben Szigonyos Prefektusként elhíresült Briún-En Híyram ifjúkori naplójában így ír a csapás éjjeléről:

„Fohászzkodókat látok s ámulok: hogy mit remélnék az istenektől a történetek után, fel nem foghatom. Talán csak a figyelmüket akarják elterelni, nehogy meghallják, mit gondolunk mi, többiek. Nem Psalmusról vagy lábbon rothadó cimboráiról, akiktől annyi jót sem reméltünk, amennyit elmúlásuk jelent – róluk inkább, akikbe bizodalunkat vetettük. A mindünknel különbekről, akiknek Khayleisek, Ryenek és Eriardenek kardja szolgált; akik bajnokot állítottak a zsarnok ellen, majd veszni hagyták... és városunkat is csak úgy óvták a romlástól, mint az ősök birodalmát.

Legyenek átkozottak mindörökre! (...)

Aludni akartam, de a keserűség visszaűzött a többiekhez. Lázbeteg arcok és fénytelen szemek mindenütt: válasz a méltánytalanságra, hogy éveink maradékát egy Erion nélküli világban kell leélnünk. Senkik lettünk, a szférák alatti világ páriái, akiknek istenek helyett megannyi festett bálvány, sír helyett csak sár jutott. A szaga erős; ha követem, lámpás nélkül is eljutok a vízig. Mindaz, ami számít, már odalent van. Elég egyetlen lépés, és újból a része leszek.”

Híyram meghasonlott az ősök isteneivel, az ősök városában azonban nem kellett csalódnia: az Artadros megrokkant földgátján szorongó túlélők röviddel ezután megpillantották Erion sötétjében az első fényeket melyek

„...úgy sokasodtak, mintha a pillantásunk szülné őket. Az épen maradt tornyok magasából szólongatták egymást, füzérekben vándoroltak a szárazulatokon, sajkák és dereglyék orrában himbálta őket a sugárutakból lett csatornák vize. Mikor a part hosszában fellobogtak a jelzőtüzek, hogy hazatartó hajóinkat révbe vezessék, mintha gonosz bűbáj tört volna meg. Már nem csak láttuk, hittük is, hogy Psalmus halott, Erion pedig él... és elvár minket, hogy megtisztítsuk a zsarnokság, a bálványimádat és a bírvágy szennyétől...”

A víz gyorsan jött, de a távozást nem siette el. Lassú visszahúzódása közben rombolt, épített

és átformált – az, amit elvitt és amit hátrahagyott, a város és a vidék arculatával együtt Godora szellemiségét is megváltoztatta.

Briún-En Híyram nemzedékének meghatározó élménye a kiábrándulás volt. II. Tiomus a politikai, a vízözön a szakrális felsőbbbségbe vetett bizalmát rendítette meg. Nem tagadta meg a kyr isteneket, de lélekben elfordult tőlük, és utódait is az eszmei távolságtartás jegyében nevelte. Erion lakosságának tősgyökeres magva minden generációval nyitottabbá vált a betelepülőkkel érkező új eszmék – köztük a pyarroni vallás – iránt.

A térítőek érkezéséig azonban még hosszú idő, Godora történetének legkeservesebb fél évezrede volt hátra. Székvárosa romokban hevert, a folyóközi lakosság nagy tömegei egyik napról a másikra nincstelenné és idegenné váltak saját hazájában. Az Erionra támaszkodó közigazgatás akadozott, az emberemlékezet óta változatlan árak az egekbe szöktek. A beltenger mellékére az ínség árnya vetült, a pangó vizek városává lett Eriont a törvényt bontó szükség uralta. Népe évekig a zsarnok katonái számára felhalmozott tartalékokon élt; napközben halászott, éjjelente hullazabálókat, fosztogatókat és örülteket hajszolt a lagúnák szövevényében.

A beltengeren túli városok erejükhöz mérten támogatták, saját gondjaikkal azonban – a portyázó törzsektől a romlásszektorok át az ellátási nehézségekig – magukra maradtak. Számos település hanyatlásnak indult, egyik-másik teljesen elnéptelenedett. A megmaradt városok sem gyakorlati, sem érzelmi értelemben nem függtek többé a helytartói apparátustól, ami Erionhoz fűződő viszonyukat is megváltoztatta: szegény rokonként, majd egyenrangú családtagként kezelték, és sosem bocsátották meg neki, hogy az esélyekre rácáfolva ismét följük nőtt.

Az utóbbi keservesen lassú folyamat volt... pedig Erion gyökereihez méltó konoksággal harcolt a megmaradásért.

A vízözön negyedmillió lakóját ölte meg, az évtized végére további százazretet űzött el az iszonyat emléke, a beltengerből lett sós mocsár bűze, a közrend hiánya és az állandó nélkülözés. A város lakossága a katasztrófát követő negyedik

évtizedben a kétszázezet¹ sem érte el, az ötödikben azonban – a quironeiai népmozgásokat kísérő bevándorlási hullám jóvoltából – ismét növekedésnek indult. A Pyarron előtti VI. század közepén meghaladta a félmilliót, a két emberöltővel későbbi összeírásakor pedig már hatszázhuszonkétezer ember és egyéb teremtmény² vallotta otthonának.

A helytartói poszt majd' két évszázadon át betöltetlen maradt³ – ennyi idő kellett, hogy az erioni, hasmuri és abseroni hadas arisztokrácia válogatott vérvonalai egyesüljenek az arra érdemes riegari kalmárdinasztiákéval, és életet adjanak a császári birtok igazgatására leginkább alkalmas jelöltnek. Hogy hányan voltak, és milyen szempontok alapján választották ki közülük azt az egyet, akinek profilja a Pyarron előtti 464-től vert érmékre került, sosem fog kiderülni. Tudjuk viszont, hogy Erion első vegyesházi⁴ dom impreora, Eyhat-Ro Múriendyl eposzi megjelenésű férfi volt, akire nem kevésbé eposzi feladat várt: hazája legádázabb ellenségét, a nélkülözést kellett legyőznie.

Mióta a vízözön megfosztotta művelhető területeinek harmadától, Godora élelmiszerbehozatalra szorult. Hagyományos partnere, Riegar azonban mind nehezebben tudta kielégíteni igényeit: az északi kimérák bukása óta állandó nyomás alatt tartotta az anublieni yrch vándorlás. A távol-nyugati életvonal

mielőbbi kiváltására törekvő godorai helytartó figyelme a déli karavánutak, közelebről Khiddón⁵ felé fordult, melynek fakó hajú, sötét szemű, kermarán nyelveket beszélő lakóit – a kontinens embernépei közül egyetlenként – Kyriához és Kránhoz is vérségi kapcsolat fűzte⁶.

Kétes származásukhoz igazodó erkölcsök ez egyszer mindkét félnek kapóra jöttek: Godora nem csak a kenyérgabonának és a vágóállatoknak vette jó hasznát, de az alkalmi áron kínált, szabadon terhelhető munkaerőnek⁷ is. A szállítmányokért nemesfém helyett jobbára kyr műtárgyakkal és technológiával fizetett. Utóbbit Khiddón kalmárfejedelmei belátásuk szerint, tekintélyes haszonnal adták tovább; a térség népei így kerültek kapcsolatba az ötödkori észak magaskultúrájának vívmányaival, melyeket Kie-Lyron a maga idejében vonakodott megosztani velük.

A khiddóniak azonban nem érték be elveszettek hitt örökségük morzsáival. Ragadozóöszönük többet követelt, a kóstoló pedig csak növelte étvágyukat.

Laza érdekszövetségük – a cselszövés és árulás e verőfényes melegágya – impozáns flottát tudott kiállítani, de nem rendelkezett érdemleges szárazföldi haderővel. Átlátva, hogy esélyük sincs akarataikat fegyverrel Godorára kényszeríteni, a kalmárfejedelmek Eyhat-Ro Múriendyl személyére összpontosítottak. P. e. 441-ben tucatnyi várost érintő khiddóni körútra invitálták, hogy a helyi dinasztiák válogatott nőtagjai segítségével mézcsapdába ejtsék, és szerződéses házasság révén láncolják magukhoz. Nem a látogató hajlandóságán múlt, hogy a botrányos és véres mozzanatokban bővelkedő „quasseli mustra” tíz hónapja alatt sem érték célt: a legesélyesebb jelöltek egymást pusztították el.

¹ Sorman-en Fortibyas riegari kalmár, aki a csapást követő harmincnegyedik évben érkezett Erionba, jelentésében százhatvanezres lakosságot, pangó belpiacot és „járványos melankóliát” említ.

² A krónikus munkaerőhiány megengedhetetlen fényűzéssé tette a faji megkülönböztetést: a vízözönt követő kétszáz évben bárki és bármi godoraivá válhatott, ha kivette részét az újjáépítésből.

³ Jogkörét az erioni arisztokrácia jelesei közbenjárói (intertimor) rangban, közösen gyakorolták.

⁴ Gyűjtőfogalom; az erioni historikusok a P. sz. XXXI. században alkották meg az akkor (és azóta) regnáló hercegi dinasztia jogfolytonosságának hangsúlyozása céljából.

⁵ A kyr menekültek alapította Kie-Lyron maradványa; kalmár- és kalózfejedelemségek laza szövetsége a Gályák tengerének nyugati partján.

⁶ A kráni befolyás kockázatával Godora nagyjai is tisztában voltak, és parázs vita után a Khiddóonnal kötendő kontraktus ellen foglaltak állást. Eyhat-Ro Múriendyl császárszóval bírálta felül őket, amit vélhetően akkor is megtett volna, ha tudja, hogy az Erion újjáépítéséhez szükséges tőke kamatait Godorának – századokkal utóbb – háborúval kell megfizetnie.

⁷ Kevésbé körülményesen: Godora alkalmanként rabszolgákat is vásárolt déli szomszédjától.

Tragédiájuk – melyet az Ibarán át hazamenekített helytartó is ekként élt meg – intő jel volt Godora számára, és mintegy előrevetítette az erioni dinasztiaháború⁸ khiddón házainak sorsát.

Godora küzdelme az idegen befolyás ellen (P. e. V.-P. sz. II. század)

A kalmárfejedelmek kudarcot vallottak ugyan, de értékes ismeretekre tettek szert, és az ellenfél megértéséhez is közelebb jutottak. Új ágendájuk sokkal hosszabb távra készült, és Godora ágyéka helyett annak szívére összpontosított: a romjaiban is impozáns Erionra, melyet háztömbről háztömbre hódítottak vissza az óceántól a csapás óta felnőtt nemzedékek.

A khiddóni spekuláció nyitánya – a godorai kereskedelem aktívumának erioni érdekeltségekbe való visszaforgatása – komoly lendületet adott az újjáépítésnek, és a közhangulatra is jótékony hatást gyakorolt. A délről érkezett, csak névleg független befektetők⁹ az erioni társaság kedvenceivé, egzotikusan berendezett palotáik az üzleti élet gócpontjaivá váltak. Sorra szereztek meg a legjövedelmezőbb koncessziókat; a Pyarron előtti IV. század elejére a város átutazó elitjéhez tartoztak, de nyilvánvaló népszerűségük és befolyásuk dacára sem juthattak ott tényleges tulajdonhoz: az agenda készítőinek figyelmét elkerülte a godorai törvénykönyv császári javak elidegenítését kizáró cikkelye¹⁰.

A khiddóni ügynökök hiába rendelkeztek az ellenséges felvásárlásához szükséges tőkével, a gyakorlatban nem tudták munkára fogni. Hogy Eriont – és vele a kyr ősök hagyatékát –

megszerezhessék, jog szerint godoraiakká kellett válniuk.

A következő négy évszázadot arra szánták, hogy gyökeret verjenek a helyi arisztokrácia berkeiben. Ágyasok és szeretők lettek, eszményi férjek és odaadó feleségek váltak belőlük; portrékról alátekintő sötét szemeket az ágendával együtt hagyták örökül gyermekeikre és azok gyermekeire. Szaporodtak és sokasodtak, öltek és megölettek; aranyuk és vérük úgy áradt szét Erion testében, mint a bizonyosság, hogy Kyria élt, él és élni fog.

Számos akadályt küzdöttek le sikeresen, egyetlenegy – a legutolsót – kivéve: mire elég magasra jutottak a rangétrán ahhoz, hogy ne akarjanak visszanézni oda, ahonnan jöttek, már nem csak színleg voltak godoraiak. A város, melyet spekulációjuk lendített át a holtpontra, kezdte visszanyerni régi fényét, és apránként saját képére formálta legszámítóbbról ellenségeit is.

A „khiddón házak” tündöklésének és bukásának könyvtárnyi irodalma van, a lényeg azonban egyetlen mondatban összefoglalható: az erioni uralkodóosztály kulcspozícióiból egymást vizslató „bogárszeműek” egyszerre ébredtek rá, hogy amit igazán akarnak, nem lehet mindannyiuké... és a ragadozók féktelen dühével estek egymásnak a főhatalomért.

A Pyarron alapításával csaknem egy időben kirobbant konfliktus a helyi házakat is csatasorba állította. Így vált leszámolásból dinasztiaháborúvá, melynek szabályai az összes résztvevőt kötelezték. A khiddóni házak harcolhattak és győzhettek volna, de az első száz évben csak játszadozniuk volt szabad – és mire a észbe kaptak, már nem a széthúzás volt a legfőbb gyengéjük. Pozícióik P. sz. 120 utáni megrendülését a pénzforrások elapadása okozta: az újjáépítés végső szakaszában Godora éhsége alábbhagyott, annak befejeztével pedig már könnyen nélkülözötte a déli karavánúton érkező szállítmányokat.

Az ügynökök utódai Khiddón soros uralkodóihoz fordultak támogatásért, a válaszból azonban nem telt sok örömmük. A koronás kalmárok tudni sem akartak holmiféle ágendáról, és egymással versengve metélték el az erioni kapcsolat szálait: a kudarc osztalékára egyikük sem tartott igényt.

⁸ A honos és khiddóni nemes házak P. e. 8-tól P. sz. 143-ig (Úrsekíyelar kivonulás) más forrásokban P. sz. 164-ig (herguli csata) húzódozó konfliktusa.

⁹ A kalmárfejedelmek – a két nép közös gyökereit hangsúlyozandó – az északi szépségeszéménynek leginkább megfelelő, kermarán beütésükre csak szemük sötétjével emlékeztető férfiakat és nőket küldték Godorába.

¹⁰ Godora nemesei nem birtokosai, csupán örökös haszonélvezői a császári javaknak, így nem is rendelkezhetnek velük belátásuk szerint. A Godora jelesei (értsd: fizetőképes közrendűi és/vagy átutazói) felé továbbengedményezett élethossziglani haszonbérlet hetedikori fejlemény, a szövegben taglalt események idején még nem létezett.

A sarokba szorított khiddóni házak ekkor olyasmit tettek, amivel még legtapasztaltabb ellenfeleiket is sikerült meglepniük: a P. sz. 137-es Weilaszentév fegyvernyugvása idején szabályosan felfalták egymást.

Az életrevalóságát megmaradásával bizonyító, a khiddónit barmúni¹¹ hadas vérvonalakkal elegyítő Úrsekíyelar ház áldozatai vagyonát és kapcsolatrendszerét bekebelezve erőre kapott. Rendezte sorait, majd támadásba ment át; P. sz. 139-ben kiterjesztette „oltalmát” az újjászületett palotanegyedre is, melynek névleges ura a nagybeteg Íremryn helytartó, tényleges úrnője annak ifjú hitvese, Reyhan-Cíl Amranthis volt.

A boldog emlékezetű I. Múriendyl unokáját arra nevelték, hogy Godora következő dom impreorának életet adjon, de mert elsőfokú unokabátyjához kellett nőül mennie, meghagyták neki a választás jogát. Ezért volt még gyermektelen, és ugyanezért utasította el a sötét vonzereje teljében lévő Úrsekíyelar családfő közeledését; vegyesházi származását meghazudoló konokságában férje halála sem tudta megingatni.

A bogárszemű dom supreor nyilván tudta, hogy az idő ellene dolgozik, a végső akadályt azonban sem legázolni, sem megkerülni nem volt képes. A romantikus magyarázat szerint szerelemre lobbant foglya iránt – a kevésbé romantikus úgy szól, hogy ismerte a godorai arisztokrata nők bensőséges viszonyát a tisztességüket óvó kontaktmérgekhez.

A testvérgyilkosok túszává lett kyressa, az „erioni fehér gerle” története szárnyra kelt a Godorai-tenger mellékéről. Fél év alatt az ötödkori magaskultúra összes megmaradt zárványába utat talált, és olyan erőket mozgósított, melyek kétségtelessé tették

a másfélszáz éve zajló dinasztiaháború kimenetelét.

A khiddóniak rátelepedtek ugyan a helytartók trónjára, de jog szerint sosem birtokolták, és megmelegedni sem maradt idejük rajta. A feszültség, mely Godora testvérvárosait az újjáépítés századaiban civódó szomszédvárákká tette, ideiglenesen feloldódott a hagyománysértő jövevények iránti gyűlöletben: Hasmurból és Abseronból zsoldosok, Ordanból sogroniták, a távol-nyugati élvonalon a készletek mellett tanácsadók¹² áramlottak Erionba, hogy kivegyék részüket a küzdelemből.

Mikor híre kelt, hogy a Tüzek Éjének P. sz. 141-es ünnepén az Úrsekíyelarok leszámolásra készülnek az ellenük szövetkezett frakciók jeleseiivel, közrendűek ezrei vonultak az utcára vörös dreggist mimelő öltözékben, hogy a valódiak viselőit – a vegyesházi intertimorokat és riegari kereskedelmi misszió vezetőjét – testükkel óvják az orgyilkosoktól. A rákövetkező hajnalon az I. Múriendyl idejéből származó bilincsrítus unokája számára is meghozta a szabadulást: az ezüstlánc, melyet a kikötőből vízbe vetett, csodás módon magával rántotta az őrizetével megbízott fegyvereseket is.

A papok rontást emlegettek és a ceremónia félbeszakítását javasolták, kyressa Amranthis azonban – a közbenjárókkal és a misszióvezetővel egyetértésben – a folytatás mellett döntött, mondván: „Bárha minden vajákos azokon rontana, akiken javítani úgysem lehet!”

A tús nélkül maradt khiddóniak hamarosan feladták a palotanegyedet, és másfél esztendő alatt kiszorultak a városból. Nem mentek messzire: a beltenger déli zárványának szigetein vertek tanyát, és rendszeres rajtaütésekkel törlesztettek sérelmeikért. Féken tartásukra – a hagyomány szerint hátrahagyott palotáik köveiből – épültek azok a kiserődök, melyekre a hetedkori fal roppant bástyái támaszkodnak, és ekkor terelték mai medrébe az Iyedal folyót is, mely P. sz. 149-től természetes védvonalat alkotott Erion lágú alteste

¹² Utóbbiak közt volt az enigmatikus Odassyn-On Ceriak is, akit egyes források Ryek, mások Daumyr nagyjai közé sorolnak. Hogy miért és milyen feltételekkel vállalta a riegari kereskedelmi misszió vezetését, csak találgatni lehet – tény viszont, hogy felbukkanása rövid úton véget vetett a másfél évszázada folyó küzdelemnek, és egy teljes ezredévvél késleltette Godora elmúlását.

¹¹ Felső-godorai város; nemessége a lakosság maradékával együtt települt Erionba a vízözön utáni második század elején.

– az átutazók és kvártélyosok lakta peremkerületek – és a hímerai sóstavak¹³ között.

Reyhan-Cíl Amranthis, a hősként ünnevelt anyarégens (kyressa regityr) figyelmét – a godorai haderő nagy részével együtt – ez időtájt az északkeleti nomád betörések kötötték le. Hogy kezdenie kell valamit az Erionból kiszorult vesztesekkel is, akkor vált számára nyilvánvalóvá, mikor északfelé legújabb hatalmi centruma, a családi háborúit sikerrel lezáró Shulur követi útján támogatásáról biztosította, és katonai segítséget ajánlott a tűzfészek felszámolásához.

Az anyarégens a körülményekhez képest szerencsés helyzetben volt: a riegari misszióvezető nem csak a szárnyait bontogató Toronról, a mögötte álló daumyri Hatalmasokról is megbízható információkkal látta el. Eleget tudott ahhoz, hogy aggassa a hajdanvolt birodalom nagyjainak arcát és nevét viselő fantomok figyelmét, és biztosra vette, hogy abban amit „rokoni segítségükért” cserébe elvárnak, nem lenne köszönet. Fügőben hagyta a választ, és megtette a szükséges lépéseket. Egyesek szerint túlzásokba esett, mások szerint az egyetlen ésszerű megoldást választotta: megfosztotta Toront az ürügyről, hogy hídfőállást építsen ki hazája földjén.

A papíron II. Tiomus óta változatlan godorai hadszervezet Erionra támaszkodó magvát három pagonyos¹⁴ légió majd tízezer sorkatonája és háromszáz pusztítója alkotta. A hatodikor végi város a gyakorlatban öt-hatezer szálfegyveres gyalogost és másfélszáz gazdátlan mortar-páncélt tudott kiállítani. Mivel az előbbieket zömét az Artadros völgyében zajló csatározás kötötte le, az anyarégens csak a lakosság negyedét kitevő szerencsevadászokra számíthatott, akiket alattvalói – egyéni tapasztalataik és vérmérsékletük függvényében – átutazóknak, sodródóknak vagy bajkeverőknek neveztek.

Utóbbiak a letelepedési engedélyért fogtak fegyvert, de sokkal személyesebb okuk volt kitűnni a harcban: a kyressa regityr nyilvános ígéretet tett, hogy „kegyében részesíti” a férfit, aki

az Úrsekíyelar családfő nyércfejes medálját elhozza neki.

A Pyarron szerinti 164 nyarának egy holdtalan éjszakáján az erioni önkéntesek átkeltek az Iyedal folyón, rést ütöttek a khiddóniak külső védelmi vonalán, majd – a hagyomány szerint ordani segítséggel – lángra lobbantották a rönkváraikat övező nádat. A különálló tűzfészekből tűzvihar, a khiddóni ellencsapásból fejvesztett menekülés lett. A sós lápon át kanyargó ösvényekre hajnalig zuhogó kő- és nyílzáporban százak hullottak el, Thún-En Úrsekíyelart (és medálját) azonban hiába keresték az áldozatok között. A bogárszemű dom supreornak személyes kísérete maradékával sikerült a dombokon át a karavánútig vergődni. Nem gondolt többé a bosszúval: dél felé menekült, hogy a palotanegyed kincsein oltalmat vásároljon Khiddón kalmárfejedelmétől.

Utóbbiak abban a meggyőződésben biztosítottak szabad utat az Úrsekíyelarok hírmondóinak, hogy Godora megelégszik kiűzésükkel, és nem kívánja drága pénzen fogadott zsoldosait idegen földön, bizonytalan kimenetelű tusakodásban lekötöni. Mire ráeszméltek, hogy az üldözést elvont politikai és stratégiai célok helyett a szenvedély motiválja, az erioni önkéntesek hatezres tömege átlépte a khiddóni határt, és erőltetett menetben zúdult tovább prédája nyomán.

Thún-En Úrsekíyelar a sebtében mozgósított khiddóni csapatokkal együtt érkezett Hergul falai alá. Kincset előzőleg gondosan elrejtette, és a két nap, két éjszaka tartó vallas hatására sem adta elő¹⁵. Az üldözők a harmadik nap hajnalán tűntek fel a karavánút távolában. Előőrsük vajákosai porvihart kavartak, a gyalogságot kísérő sogroniták tűzcsapásai réseket ütöttek a khiddóni pajzsfalon. A déliek – számbeli fölényük és a város közelsége dacára – elvesztették a talajt a lábuk alól. Mire a bukott dom supreort felocsolták, vallasói sem voltak jobb állapotban: megtizedelte őket a sátrak erdejére zúduló nyílzápor.

¹³ A hetedikorban sóbányák.

¹⁴ Sokoldalúan képzett, gyalogsági és lovasharcban is jártas fegyverforgatók; Kyria idejében a sirenari határszakaszt és a serralani hágóvidéket biztosították.

¹⁵ A hergoliak a P. sz II. évezred közepén bukkantak rá, és annak rendje-módja szerint el is herdálták. Legbecesebb darabjai – köztük I. Múriendyl diadémja és nagypecsétje – idővel visszakerültek Erionba, ahol máig láthatók.

Az Úrsekíyelar családfő vizet és kardot kért. Miután mindkettőt megkapta, belevetette magát a kézitusá forgatagába, ahonnan elő sem került többé. Egy Kwatrim (más forrásokban Hedrim) nevű lakún kezétől esett el, aki kőfaragóként dolgozott Erion újjáépítésén. Nagy volt, szögletes... és olyan rút, hogy méltatlannak érezte magát a kyressa regityr kegyére. A nyércfejes medált – társaival egyetértésben – egy Aérefyr nevű örkapitányra bízta, aki félszemű volt ugyan, de fakó hajú, finom vonású és művelt; minden tekintetben méltóbb arra, hogy egy éjszakára a Fehér Gerle párja legyen¹⁶.

A herguli csata alig egy óráig tartott, és a godorai lobogók alatt harcoló külhoniak elsöprő győzelmével zárult. Az Úrsekíyelar ház urával együtt a khiddóni ágenda is sírba szállt, a történetek azonban meggyőzték a kalmárfejedelmeket arról, hogy érintettségükre már fény derült, így a sietve megkötött békeszerződésben jóval engedékenyebbek mutatkoztak a körülmények által indokoltnál. Feladták pozícióikat a Lyron folyó északi partján, elismerték „a hajdani s majdani Kyria császáranak” Canaia városára vonatkozó felségjogát, és egészen a Pyarron szerinti X. századig fizették használatáért a barátságadót¹⁷.

A diadal több szempontból is sorsdöntő volt Godora számára. Országvilág előtt bizonyította, hogy nem szorul

Toron gyámságára, és századokra mentesítette annak külpolitikai nyomásától. Ráébresztette Erion lakóit, hogy a közös érdek előbbre való az eltérő hagyományoknál; elindította őket azon az úton, mely a fakó hajú arisztokraták, ősi kultuszok és burjánzó intrikák városát népek és kultúrák olvasztótégelyévé, a hetedkori kontinentalizmus fellegvárává tette.

Apró tanulság volt, de jelentős változás – és nem is az utolsó, melyet a kőfaragó és a Fehér Gerle nemzedékének látnia rendeltetett.

Égen-földön egyre sokasodtak a jelek. Elközelgett a korforduló – az első azóta, hogy a kyr menekülte otthonra leltek Godora televényén. A fellegek megnyíltak, a szférák kristályburkán aranyló kékben tört át a napfény. Felvirradt a hajnal, a mágia és az acél, a hadurak és lobogók hajnala. Az Éjidők rémálmából ocsúdó világ csupa szín és ragyogás volt, Erion márvány-, gránit- és mészfehér rengeteg az istenek ege alatt. Nem voltak falai, nem voltak rendezetlen számlái, és – látszólag – nem voltak ellenségei sem. Úgy trónolt Godora megmaradt városainak félkaréjában, mint mester a tanítványok, külön az egyenlők között. Tudta amit tudott, és nem hagyta magát zavartatni tőle – még a bizonyosságtól sem, hogy az idő, melyet oly sokszor kijátszott és megcsúfolt, továbbra is az elveszejtésén munkálkodik.

Godora hosszú alkonya (P. sz. III.-X. Század)

Fennállásának utolsó, szűk évezredében Godorára nem a khiddóni kalmárfejedelmek bosszúvágya vagy a vándornépek fokozódó nyomása jelentette az igazi fenyegetést. Pozíciójának gyengülését a kezeletlen – és a helytartók rendelkezésére álló eszközökkel lényegében kezelhetetlen – belső feszültségek okozták, melyek a vízözön óta lappangtak hatalmi centrumai között.

Közigazgatási szempontból Godora II. Tiomussal együtt szűnt meg létezni: a pangó vizek Erionja századokon át alkalmatlan volt az államgépezet működtetésére, és az újjáépítés előrehaladott szakaszában is csak részlegesen látta el korábbi feladatát. Jelképként azonban mindvégig hatékony maradt, összetartó erejét pedig még növelte is a csapás: Godora többi

¹⁶ Aérefyr nem csak művel volt, becsületes is: a neki jutott éjszakát a kyressa regityr karszékének számolyán töltötte, és feltárta előtte az igazságot. Reyhan-Cíl Amranthis a másnapi seregszemplén előszólitotta Kwatrimot, félelem nélkül tekintett rá, majd kézen fogta és elvezette őt. A fáma szerint nem csak a kőfaragót jutalmazta meg, hanem a kapitányt is, tény azonban, hogy az előbbit többé el sem engedte maga mellől... Godora következő dom impreora pedig nagy volt, szögletes, és folyékonyan beszélt a lakóit.

¹⁷ A Toron által szövetségeseire erőszakolt barátsági szerződés (concordia) készpénzes alternatívája; iskolapéldája a gyakorlati érzéknek, mely vész idején sem hagyta cserben Godora nagyjait.

városából nem a képesség, hanem a hajlandóság hiányzott, hogy elszakadásukat (mely a vízözönt követő második század közepére kész tényé vált) kinyilvánítsák. Az egység látszatát a szimbólum iránti tisztelet és a tényleges Erionnal való együttérzés vegyüléke tartotta fenn – az előbbi elég erős volt ahhoz, hogy a „szomszédvárok” viszonyát az utóbbi megcsappanása után is egyensúlyban tartsa.

Godora városai viszonylag könnyen napirendre tértek afelett, hogy Erion a segítségükre szorul. Azt, hogy az esélyek dacára talpra állt, mi több, megerősödve került ki a katasztrófából, melyet elvetemült szülötte, II. Tiomus révén ő maga okozott, sokkal nehezebben dolgozták fel. Erion az első tényleges hibát annak az I. Múriendylnek az országlása alatt követte el, aki személyében testesítette meg a hosszútávú politikai érdekek összefonódását. Miután a déli karavánút megnyitásával enyhített Godora mindennapos ellátási gondjain, úgy hitte ott folytathatja a kormányzást, ahol az II. Tiomus idejében abbamaradt. Nem vette tekintetbe, mi mindent tettek és áldoztak testvérvárosai azért, hogy ismét a helyzet magaslatára emelkedhessen – hogy nem szerezheti vissza egyetlen jónak látszó döntéssel korábbi tekintélyét.

A dinasztiaháború alatt a „szomszédvárok” már nem rokonszenvvel, hanem gyanakvással és kárörömmel tekintettek Godora szívére. Reyhan-Cíl Amranthis személyes varázsa ezt a szakadékot is képes volt áthidalni, de nem feledtethette az arroganciát, melyet Erion a költségmegosztásról folyó vita századaiban tanúsított. Hogy dinasztiaháborúját a bevett módszerek helyett idegen földön, godorai lobogók alatt megvívott, nyílt ütközetben zárta le, csak rontott a helyzeten. Az ország elfogadta, hogy székvárosának az istenek vagy más hatalmak¹⁸ kegyéből még a hagyományosértés is javára válik... de megbocsátani sosem tudta herguli diadalát.

A kyressa regityr országlásának második, P. sz. 165-tel kezdődő szakaszát Erion lakossága a békesség és a gyarapodás idejeként élte meg – Godora többi városa számára a pangás ideje volt,

lélegzetvételnyi szünet a hanyatlás két hulláma között. Az adminisztráció ekkorra vélhetőleg átlátta a válság lényegét, a kezeléséhez szükséges erőforrások azonban nem álltak rendelkezésére: figyelmét Toron seraphis-császáranak P. sz. 170-es koronázását követően a Shulurral folytatott egyezkedés kötötte le.

A Fehér Gerle érdekérvényesítő képességének diadalát jelentő P. sz. 193-as egyezményben¹⁹ a felek kimondták, hogy Godora nem az északföldi (hypraebor) hanem a távollévő (absenyar) kyr császár birtoka, így helytartói is csak az utóbbinak tartoznak elszámolással. A két ország hangot adott kyr hagyományok és kyr istenek iránti elkötelezettségének, utóbbi kizárólagosságáról azonban nem esett szó – Reyhan-Cíl Amranthis ebben az időben valószínűleg már tudott Pyarron létezéséről, és hitének gyors terjedéséből is levonta a megfelelő következtetéseket.

A dokumentum aláírására (melynek kihirdetésére számmisztikai okokból csak a századforduló után került sor) Tarrhín Rounn Lyecharde személyesen látogatott Erionba. Felkereste az ősök szent helyeit, és az anyarégens trónjának lépcsőjén ülve fogadta a godorai házak hódolatát²⁰. Szívébe zárta a várost, az pedig – a maga módján – halhatatlanná tette őt: a kyressa regityr elmúlásának évfordulóján nem csak fehér gerlét szokás szabadon bocsátani, hanem koronásgalambot is.

Az anyarégens véréből való amaranthida helytartók a Pyarron szerinti III. század közepétől a VII. végéig tartó országlását a godorai történetírás – nem minden alap nélkül – kis aranykornak nevezi. Az Artadros völgyében viszonylagos nyugalom honolt, a távol-nyugati kereskedelem virágzott, a mind tehetősebb Erion pedig előbb a környező vidék munkaerejét szívta fel, majd kezdte magához vonzani a szomszédvárok lakosságát és arisztokráciáját is.

A folyamat a pyarroni prédikátorok IV. századi megjelenésekor lelassult ugyan, de sosem

¹⁹ Concilia Kyríenthar; tartalma a hetedkor alkonyán is meghatározza a kyr kultúra toroni és godorai ágának viszonyát.

²⁰ A hagyomány szerint szerelmi viszony fűzte vendéglátójához, valószínűbb azonban, hogy csak a diplomácia szabályainak tettek eleget, mikor elhálták a mindkét fél számára kívánatos megállapodást.

¹⁸ Hogy Erion közmondásos elpusztíthatatlanságának hátterében sötét titok lappang, a Pyarron előtti II. évezred óta visszatérő motívuma az ekvalista (a városok egyenrangúságát hirdető) vitairatoknak.

torpant meg: a Külső-Godora elnéptelenedéséért felelős gazdasági tényezőket a spirituális bizonytalanság sem tudta közömbösíteni.

Az amaranthidák passzívan figyelték az új hit térnyerését, utóbbi pedig lassan, de biztosan megváltoztatta a közfelfogást a khiddóni házak óta mélyeséges gyanakvással szemlélte délvidékről. A "bogárszeműek" karavánútján ezúttal a gdon magaskultúra érkezett Erionba, és tüstént tovaterjedt a távol-nyugati életvonalon, hogy mérföldezreken, hegyormokon, rengetegeken és folyamvölgyeken át folytassa hódító útját észak felé.

Orwella kimutatkozása²¹, mely alapjaiban rázkódtatta meg a P. sz. VII. század pyarroni panteonját, Godorában is megrendítette annak pozícióit. A kis aranykor véget ért; az amaranthidákat felváltó Uriessyr házi dom impreorok a kyr hagyományok védelmezőiként léptek fel, megnyirbálták az újegyházak²² kiváltságait, és az országot megosztó összes probléma megoldását spirituális síkon keresték.

Meggyőződésükké vált, hogy a szomszédvárak közt a vízözön óta gyülemlő feszültségek gazdasági és politikai eszközökkel már nem kezelhetők. Hogy a teljes széthullásnak elejét vegyék, olyan társadalmi katarzist kívántak kiváltani, mely ismételten tudatosítja Godora lakóiban istenektől elrendelt küldetésüket, az ősök

birodalmának és dicsőségének visszaállítását.

Spirituális újjászületést célzó törekvésük első áldozata a távol-nyugati szövetség volt: a P. sz. VIII. század végére üres formalitássá tette a shuluri orientáció. Erionban a századforduló táján jelent meg Tharr és Sogron kultuszának toroni válfaja – és utóbbi helyi felekezetéből is ekkor vált ki az utolsó nagyobb közösség, hogy a helytartók székvárosának eszmei zűrzavarát a hágóvidéki Ordan nyugalma cserélje²³.

Az Uriessyr ház szakértői majd' egy évszázadot szántak arra, hogy felkutassák, rendszerezék és áttanulmányozzák a II. Tiomus idejében keletkezett építészeti feljegyzéseket. Arra a megállapításra jutottak, hogy a szándék, mely a legendák godorai függőkertjét létrehívta, önmagában nem volt az istenek kedve ellen való. Hogy az ezer év előtti vállalkozás kudarcát szertartási hibák sora és az aquir mágia lényegi tisztátalansága okozta – hogy egy ésszerűbben megtervezett, kellő gondossággal előkészített környezetben az istenek megtestesülésének feltételei nagy biztonsággal megteremthetők.

A második, gúla formájú függőkert²⁴ építése P. sz. 850-ben kezdődött, és az új század első, P. sz. 943-as Morgena-szentévében fejeződött be. Az akkori közvélemény ezt jó ómennek tekintette – a másik, az eredeti függőkert napokkal későbbi felbukkanását már csak az évszázados várakozásban megfogyatkozott és átszellemült helytartó, XI. Myrínathan tudta biztatásként értelmezni.

A haladéktalanul és nagy erővel²⁵ megkezdett rítusok csaknem pontosan hat éve folytak, mikor a Pyarron szerinti 949 száraz évszakának egy hajnalán, a kék holdnyugta órájában Erion-szerzte megrázkódott a föld. A gúla csúcsát aranyló fénydárdák döfték át, az építmény szívének ötszögében álló istenszobrok körvonalait

²¹ A Kyria vesztét okozó Avida Dolornak egy Orwella nevű entitás mezében sikerült beférkőznie az újonnan létrejött istencsaládba. Az általa szított viszály beháborúhoz vezetett, az Aranykörnek és a selmovitáknak azonban sikerült megakadályozniuk testet öltését, mely előbb a Dorlan-medencét, majd az egész világot lángba borította volna.

²² A pyarroni panteon ellen irányuló, a hitélet szabadságát közvetlenül korlátozó intézkedések a P. sz. XI. századig voltak érvényben. A leirat eredeti példányát Erion első és utolsó kalandozóhercege, Százéltű Haressyr vetette tűzre a tydmarri ütközet előtti éjszakán.

²³ A döntésbe nyilván hágóvidéki hitsorsosai által vizsgált „gdon formulákról” szóló hírek is belejátszottak. E kutatások nyomán nyerte el hetedkorban ismert formáját a tűzmágia ordani iskolája.

²⁴ Csak elnevezését tekintve volt az: alapzata öt ponton támaszkodott Ynev talajára, és a szerencsétlen véget ért szertartás során sem emelkedett el attól egytized hüvelyknél jobban.

²⁵ A források majd kétezer különféle rendű és rangú papról beszélnek, akik a nap és az éjszaka húsz órájában, egymást váltva rezgették a falak közt az engesztelés, a megnyitás és a megidézés litániáit.

az éjszakai váltás papjaiéval együtt mosta el a szférákon túli ragyogás.

Mire az álmából felvert dom impreor a helyszínre ért, a függőkert csúcsából a szférákig nyúló fényoszlop színe aranyból vörösbe fordult. A Teremtés művét bömbölés reszkettette meg, melyhez fogható eszes fajzat a Nagyok háborúja óta nem hallhatott, az imacsarnok megrogyó boltívei alól színes köntösök tömege lódult az egyetlen kijárat felé...

„...asztán” – jegyezte naplójába XI. Myrínathan fogadott fia, az események idején tizenégy esztendőös Bethún-Ín Haessyr – "leszakadt az ég, és a haragvó istenek gúlájának mérföldes körében mindent, mi eleven volt, félholt vagy egészen az, elborított az éjszaka zápora."

A környéket megülő elemi sötétség – az írott történelem harmadik²⁶ szakrális kataklizmájának utóhatása – nem követelt halálos áldozatokat, de a jelenlévők majd' kétharmadánál okozott asztrális vagy mentális sorvadást, illetve hosszabb-rövidebb ideig tartó emlék- és tudatvesztést. A függőkert centrumában tartózkodók egy része örökre eltűnt a szobrokat is megcsontító metafizikai örvényben, a menekülőket százával préselte egymásnak és a falaknak az utóbbi összeomlását kísérő léglököt. A helytartó élve került elő a színes köntösök halma alól, de alkalmatlanná vált hivatalára: egész hátralévő életében Weila krédójának éjszaka vizeiről szóló sorát ismételte, és fekete könnyeket²⁷ hullatott a dinasztia elvakultságának áldozataiért.

A nyilvánvaló kudarc haszonélvezői a Tharr-kultusz toroni ágának papjai voltak. A godorai rangsorrend szerinti utolsó helyen – a centrumtól legtávolabb – érdemi veszteség nélkül vészelték át a kataklizmát, és nem késtek tőkét kovácsolni belőle: a sötétség még el sem oszlott, mikor templomaik prédikálni kezdték a megistenült guttar diadalát. Az eseményeket úgy

²⁶ Az első és második ilyen esemény (a sorrend máig vitatott) Avida Dolor/Orwella, illetve Amhe-Ramun yvevi megtestesülése volt.

²⁷ Az, amit a függőkert küszöbéről látott, híresen világos kyrach-szemeit is elsötétítette. Nem vakult meg, de haláláig érzéketlen maradt mindarra, amit az anyagi valóságból érzékelt. Révületéből csak egyes szagok és ízek tudták kikökkenteni.

magyarázták, hogy az Árnékúrnő behódolt a Háromfejűnek, a Sorskovács és a Tűzkobra pedig meghátrált előle. Kinyilvánították egyúttal, hogy az istenek közti új egyensúlynak²⁸ a politikában is érvényesülnie kell, és XI. Myrínathan akadályoztatása okán saját testületüket, a Kupolát tekintették a főhatalom letéteményesének.

A kyr panteon halhatatlanjainak egyenjogúsága, melynek agresszív fellépésük véget vetett, a gyakorlatban rég nem létezett: Godorában az események idején már csak Sogronnak volt statisztikailag számottevő mennyiségű követője. Erion lakossága az utolsó amaranthida összeírás²⁹ idején háromnegyedrészen szellem- illetve újhitűnek vallotta magát, az ősök isteneitől elfordulók arányát pedig csak növelték az Uriessyr helytartók külpolitikai baklövésai. Ezzel magyarázható, hogy míg Sogron, Morgena és Weila egyháza lényegében harc nélkül adta fel székvárosi állásait, a lakosság – származásra és társadalmi helyzetre való tekintet nélkül – dacolt a Kupola akaratával.

Godora pokoli évtizedei (P. sz. 949-1022)

A Tharr-kultusz északi ága kemény kézzel látott az ölébe hullott hatalom megszilárdításához. A kyr istenek megmaradt szolgálait elűzték, bebörtönözték vagy meggyilkolták, az óhitű nemes házakat tússzedéssel, a közrendűeket tömeges szerpentifikációval³⁰ térítették a Háromfejű hitére. Nem kímélték az Uriessyr vérvonalat sem, melynek engedékenysége gyors

²⁸ Nyilvánvaló utalás az újjegyházak alapvetései közé tartozó Örökkévaló Egyensúly eszméjére. Pyarron ezt követően – némelyek szerint az esemény hatására – foglalta írásba az istenek anyagi síkon való be nem avatkozásának Nagyoktól származtatott elvét, a szent város nevét viselő Paktumot, melyet a hetedkor közepére a kontinens összes meghatározó kultúrája befogadott.

²⁹ P. sz. 650.

³⁰ Szakrális mágiával megtámogatott kínritus, mely vére melegével együtt nemzőképességétől és szabad akaratától is megfosztja alanyát, aki Tharr vak eszközevé válik, és segítség nélkül fokozatosan (három-öt évtized alatt) kivetkőzik emberi mivoltából. Hulló-szerzetesként évszázadokig is élhet a Háromfejű földmelyi templomaiban, azokon kívül azonban közutálat, gyors kiszáradás és kínos halál fenyegeti.

térnyeresüket lehetővé tette: a magatehetetlen XI. Myrínathant hónapokig házi őrizetben tartották, majd – miután meggyőződtek róla, hogy nem színlel – engesztelő áldozatként ajánlották Tharr kegyelmébe. Életét azok az újhítú kvártélyosok mentették meg, akik a Háromfejű főtemplomába vezető úton kiragadták a hullószerzetesek gyűrűjéből, és háznépével együtt a városon kívülre, majd egy part mentén horgonyzó riegar karavelre menekítették.

A hetedkori történetírás faktualista irányzatának képviselői ehhez az eseményhez és időponthoz (P. sz. 950 ősze) kötik Godora államiságának megszűnését. A legitimista álláspont szerint Godora mindaddig létezett, míg XI. Myrínathan törvényes utóda tydmari pátensében (P. sz. 1024 tavasza) vissza nem rendelte alattvalóit Erion újonnan emelt falai mögé. E tanulmány szerzőinek nem tisztük lándzsát törni egyik vagy másik változat mellett, ezért – mint korábban annyiszor – a regényes megoldást választják: ha a „régí” Godora napja leáldozott is, mikor a karavel vitorlát bontott, hogy az alkonyi dagállal északnak vegye az irányt, tüze tovább lobogott az ifjú Bethún-Ín Haressyr szívében.

E hányatott sorsú, tizenöt évesen másodszor is otthontalanná lett árva Riegarban érett férfivá, az északnyugati vadonban járta ki a túlélés iskoláját, és nem érte be a vezéri ranggal, melyet az irlav fedelmek szolgálatában³¹ szerzett. A Pyarron szerinti második évezred hajnalán összes érdekeltségét pénzzé tette – fegyverein kívül csak a nevelőapja urnáját vitte magával Umbyar városába, melynek öblében tucatnyi hajó, kétezer harcos, egy nagytucat bérvarázsló és maroknyi újhítú pap várta. Velük indult vissza oda, ahonnan lélekben sosem

³¹ A belviszály, melynek lángjait Toron majd egy évezreden át szította, a pyarroni panteon térnyeresével sokat veszített hevességéből, de csak az Északi Szövetség P. sz. 1249-es zászlóbontásakor csitult el végképp.

távozott el: az Utolsó Partra, melyet menedékből csapdává változtatott a lelkéért folyó küzdelem.

A világ szemében egy volt az önjelölt megváltók közül, akiket a pokoli évezedek zűrzavara és a mesés gazdagság ígérete csábított Godorába. Borotvált fejű, kalandozógúnyás valója sokakat megtévesztett, de nem mindenkit tudott elbolondítani: Beltran Sigranomo, az agg pyar prédikátor, akinek erioni tanodáját³² a kyr istenek templomaival együtt dúlták fel a Kupola fanatikusai, haláláig³³ hangoztatta, mennyire bánja, hogy megrendült egészsége miatt nem tarthatott vele.

„E férfi” – írta egy dorani barátjának P. sz. 1007 tavaszán – „zordon külseje s nyers modora dacára éppoly nemes, mint a vér, amit északföldre harcmezőit oly bőven hullatott. Méltó utóda a fakó hajú helytartóknak, kik a változás szelét annak eltagadása helyett vitorláikba fogván népük maradékát a háború s a reménytelenség éjéből az égi fénybe visszavezették, a boldogulás ösvényén korokon át megtartották, edzett acél helyett pedig lágy szívvel s tárt kapukkal fordultak közös honunk, a nagyvilág felé. Haressyrt kalandornak mondják. Megengedem, valóban az: mind közül a legérdemesebb arra, hogy Godora zászlaját az istenek segedelmével felemelje – hogy ügyének bajnoka, örökségének gondnoka, székvárosának hercege legyen.”

Százéltú³⁴ Haressyr biztosra vette, hogy híre előtte jár, útja első állomásán, Abseronban azonban meglepő hírek fogadták kénsárga stólák és kifent kések helyett. Toron – mely ebben az időben még nem tett le arról, hogy az irlav arisztokrácia „legkyrebb” rétegét, az erigowit magához kösse – növekvő rosszallással figyelte a Kupola ámokfutását, és mikor az vérzéssel

³² A szabad tudományok és művészetek egyetemének elődje; falai közt a pyar prédikátorok mellett godoni vándortanítók is gyakorta megfordultak.

³³ P. sz. 1009-ben hunyt el Erigowban; emlékét a nevét viselő egyetem és kurgán őrzi. Egy ideig teste is irlav földben pihent, Haressyrt hercegnek azonban gondja volt rá, hogy végakarata teljesüljön: P. sz. 1031-ben személyesen utazott északra ifjúkora mentoráért, akit az új tanoda alapzatában helyeztek örök nyugalomra.

³⁴ Ragadványnevet számos, nem ritkán végzetesnek látszó harctéri sérülés túlélőjeként kapta, és annyira ragaszkodott hozzá, hogy érméire, sőt, még szarkofágjára is rávéssette.

próbált gátat vetni a P. sz. 1005-ben kirobbant újhitű felkelésnek, végleg betelt a pohár. A császár a rég várt expedíciós haderő helyett sycarrokat³⁵ küldött Godorába, akik sorra végeztek a Kupola vezetőivel. Nem kímélték a pokoli évtizedek alatt megizmosodott romlásszekták és bünszervezetek jeleseit sem: mire XI. Myrínathan fogadott fia és örököse Erionba ért, közel-távol nem akadt frakció, mely seregét megállíthatta, trónigényét kétségbe vonhatta volna.

A kalandozó, akit I. Haessyrként jegyeztek a helytartók lajstromába, jó okkal érezte magát istenei³⁶ kegyeltjének. A körülmények összejátszása jóvoltából egyszerre élvezte Toron és Pyarron támogatását, a nemesség bizalmát és a közrendűek rokonszenvét, a déli és a távol-nyugati kapcsolatok áldásait. Hetvenéves korára elérte mindazt, amiről a szférák alatti világ

arisztokratáinak és kalandozóinak többsége egy életen át hiába ábrándozik, de nem lelte örömét benne. Harcos lévén nem hitt a könnyű győzelemben – ösztönei azt súgták, hogy az igazi erőpróba még előtte áll.

Vége következik

2011.05.18.

Szerző: Gáspár András és Jan van den Boomen

Forrás: Ynev.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

³⁵ Orgyilkos (tor).

³⁶ Noha születésekor Morgenának ajánlották, és formálisan sosem tagadta meg ősei hitét, személyes patrónusainak Kradot és Arelt tekintette. A pyarroni vallás fejlődésének e korai szakaszában nem csak Godorában számítottak elfogadottnak az ilyen kettős (olykor hármas, sőt, négyes) kombinációk.